

— Σὲ διαβεβαιῶ ὅτι πάντα ταῦτα ὄσον μυστηριώδη καὶ ἂν τα φαντάζωμαι, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ γείνουν, εἶπεν ὁ Ἐλπιδοφόρος.

— Ἐλησμόνησα λεπτομέρειάν τινα, φίλε μου· τὴν ἐλησμόνησα διότι πληγώνει τὴν καρδίαν μου. Πιθανὸν καθ' ὁδὸν, κατάσκοποι ἐνεδρεύοντες, ὀπλισμένοι ἄνθρωποι — δὲν εἰξεύρω, τέλος πάντων ὅποιοι ἄνθρωποι — πιθανὸν νὰ θελήσωσι νὰ σ' ἀρπάσωσι τὸν ἄνθρωπον τὸν ὅποιον θὰ μ' ὀδηγήσῃς ἐδῶ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τρισαγαπητέ μου, σὺ εἶσαι νέος, γενναῖος, ἐπιτήδειος καὶ κινδυνεύων σὺ θὰ σώσῃς τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον καὶ δὲν θάναχθῇς νὰ ὑποστῇ τὴν ἐλαχίστην βίαν, τὴν ἐλαχίστην ὕβριν.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ἀπλῶς ὁ Ἐλπιδοφόρος. Ἴδου οἱ ἵπποκόμοι σου μόλις ἀπέχουσιν εἴκοσι βήματα τοὺς κατέλαβεν ἡ περιέργεια καὶ τώρα θὰ μας ἀκούσῃς.

— Ἐτελείωσα... Κάμε μου τὴν μεγίστην αὐτὴν χάριν καὶ φύλαττέ μου τὴν ζωὴν σου· καὶ ἐγὼ θὰ σ' εὐγνωμονῶ.

— Θὰ με προπληρώσῃς δι' ἑνὸς βλέμματός σου ὁμοίου μὲ τὰ πρὸ ὀλίγου. — Εὐχαριστῶ. — Ποίαν ὥραν, ἀπόψε, εἰς τὸ χάλασμα τοῦ τοίχου;

— Εὐθὺς ὡς νυκτώσῃ.

Οἱ ἵπποκόμοι ἐκάθησαν εἰς τὴν θέσιν των παρατηροῦντες τὸν ξένον μετὰ περιεργείας καὶ θαυμασμοῦ.

Ὁ Ἐλπιδοφόρος ἐχαιρέτισε μετὰ σεβασμοῦ τὴν Γαβριέλλαν· παρατηρήσας δὲ διὰ τοῦ ὀξέως καὶ κυνηγετικοῦ βλέμματός του πρὸς ποῖον μέρος ἔπρεπε νὰ διευθυνθῇ, ἔστρεψε τὸν ἵππον του πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ὤρμησε πρὸς τὰ νοικτὸν μέρος.

Ἐκεῖθεν δὲ, λίαν ἐκτεθειμένος, ἀλλὰ καὶ τὰ πάντα κάλλιστα δυνάμενος νὰ παρατηρῇ, ὁ Ἐλπιδοφόρος πολλάκις ἐστράφη ἵνα ἤδη ὀπισθέν του μήπως φαίνεται κατάσκοπός τις. Πολὺ μακρὰν εἶδε μόνον ἵππεά τινὰ ἰστάμενον, ὅστις μετ' αὐτὸν πολὺ ὤδευσε πρὸς τοὺς Παρισίους, ἀντὶ νὰ του ἀκολουθήσῃ κατὰ τὸν

ρίψοκίνδυνον διὰ τῆς πεδιάδος δρόμον του.

Μετὰ τριῶν ὥρῶν κοπιώδη δρόμον ἔφθασεν ἀπέναντι τῆς μικρᾶς πόλεως ἔνθα τὸν ἔπεμπεν ἡ Γαβριέλλα. Ἐκεῖ δὲ ἀνεπαύθη ὑπολογίζων ὅτι τὸ Φερτέ Σουζονὰν ἀπέειχε τοῦ Μουσῶ δύο ὥρας τὸ πολὺ, καὶ ὅτι τῷ ἔμεινε πλειότερος χρόνος τοῦ ἀπαιτουμένου εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ ἐντολῆς.

Δροσισθεὶς καὶ ἀναλαβὼν ἀπὸ τοῦ κόπου ὁ Ἐλπιδοφόρος ἤρξατο σκεπτόμενος βαθύτερον περὶ τῆς ἐντολῆς ἣν τῷ εἶχεν ἀναθέσει ἡ ἑρωμένη του. Ποῖος ἦτο ἐκείνος ὁ ἄνθρωπος περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ὁποίου τοσαύτη φροντίς κατεβάλλετο; Ἡ Γαβριέλλα δὲν εἶχεν ἀπόκρυφα οἰκογενειακὰ ἄγνωστα τῷ Ἐλπιδοφόρῳ. Οὐδεὶς ποτε εἶχεν εἰπεῖ περὶ αὐτῆς ὅτι ἀνemiγνύετο εἰς πολιτικὰς ῥαδιουργίας. Οὐδ' ἦτο ἐκ τῶν ταραχοποιῶν ἐκείνων πνευμάτων τὰ ὅποια διορίζουσι καὶ παύουσιν ὑπουργούς, μεταμορφούμενα εἰς θάμνους ἀκανθώδεις ἵνα ἀποσπάσωσι ῥάκος τι τοῦ βασιλικοῦ μανδύου.

Ποῖος νὰ ἦτο ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος καὶ ὁποῖαν ἡ ἔκβασις τῆς εἰς Μουσῶ ἐπισκέψεώς του;

Ἐπειδὴ ὅμως οὐδ' ὁ Ἐλπιδοφόρος πάλιν ἦτο ὄνειροπόλος τις ἐξ ἐκείνων αἰτινες κατασκοτόνουσι τὸν νοῦν των πλάττοντες ἀνύπαρκτα, ἀλλὰ τούναντίον ἐν παντὶ πράγματι ἠγάπα τὸ σαφές καὶ διαυγές, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἡ Γαβριέλλα εἰξευρε τί ἔκαμνε, καὶ ὅτι οἱ δύο ὠραῖοι καὶ διαυγεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς θελκτικῆς γυναικὸς ἦσαν ἱκανοὶ καὶ τὸν τυφλότατον τῶν ἀνθρώπων νὰ ἐνθαρρύνωσιν εἰς οἵανδήποτε κινδυνώδη ἐπιχείρησιν.

Ἦδευσε λοιπὸν εὐθυμὸς πρὸς τὴν πόλιν συλλογιζόμενος τὰς τελευταίας λέξεις τῆς Γαβριέλλας κ' ἐγὼ θὰ σ' εὐγνωμονῶ, καὶ συσχετίζων τὰς λέξεις ταύτας πρὸς τὰς λέξεις τῆς νύκτα θὰ συναντηθῶμεν. Ταῦτα δὲ σκεπτόμενος εἶδε τὸ δάσος τοῦ Μουσῶ μεταμορφωθὲν εἰς τοὺς κήπους τῆς Ἀρμίδος ἐξ ὧν οὐδὲν ἔλειπε οὔτε ἡ μαγεία οὔτε

ἡ μάγισσα. Ἐξυπνος ὢν, ὠνειρεύθη καὶ εἶδεν ἑαυτὸν εὐτυχῆ εἰσέτι.

Ἦδη δὲ ἐφαίνοντο πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς ὁδοῦ αἱ χρυσαῖ ἄρκτοι τῆς ἐπιγραφῆς, ἦτις, ἐξηρτημένη ἐκ σιδηρᾶς ῥάβδου σκωριώσης, ἐκινεῖτο τρίζουσα λίαν ὀχληρῶς. Ὁ Ἐλπιδοφόρος ἐκράτησε τὸν ἀσθμαίνοντα ἵππον του καὶ ἔρριψε τὰς ἡνίας εἰς τὰς χεῖρας τῶν μικρῶν ὄπη-
ρετῶν, οἵτινες κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἦσαν ἑτοιμοὶ εἰς ὑποδοχὴν τῶν ὀδοιπόρων. Διήλθεν ἔπειτα τὴν αὐλήν ὡς ἂν εἶχε κατοικήσει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐκεῖνο δι' ὅλης του τῆς ζωῆς, διέβη ὑπὸ τὸν θόλον χορτοβολῶνος τινὸς καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κῆπον ὃν ἡ Γαβριέλλα τῷ εἶχεν ὑποδείξει.

Ὁ κῆπος οὗτος ἦτο μικρὸν τι περίφραγμα ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔθαλλον ἰν μέσῳ τῶν δαυκίων καὶ τῶν λαχανικῶν, ῥόδα, γαρύφαλλα καὶ αἰγοκλήματα. Κληματίδες μεγάλαι βερυκόκκων μέτα κόκκινά κῆπων περιελίσσοντο περίξ ξυλίνων καὶ μακρῶν ῥάβδων, ἡ δὲ ἄμπελος μεστή πρασίμων εἰσέτι σταφυλῶν ἐκάλυπτεν ὡς τάπησ ἑτοιμόρροπον τεῖχος.

Ἐν ᾧ δὲ οἱ κύνες ἐγαύγιζον καὶ ὁ Ἐλπιδοφόρος παρετήρει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἠκούσθη θόρυβος φύλλων εἰς γωνίαν τινα τοῦ χαλάσματος ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἡ Γαβριέλλα εἶχε τιμήσει, ὀνομάσασα αὐτὸ κῆπον.

ὑπὸ συμπεφυρμένον σωρὸν βρυωνιῶν καὶ ἀγριαμπέλων, εἰς τὸ πλάγιον πίθου τινὸς χωμένου ἐν τῇ γῇ καὶ ἐκπληροῦντος χρέη δεξαμενῆς, ὁ Ἐλπιδοφόρος παρετήρησεν ἄνθρωπὸν τινα εὐστραφέστατον, ἔχοντα βραχίονας φοβεροῦς, κνήμας κολοσσαίας καὶ τοῦ ὁποίου τὴν κεφαλὴν ἐκάλυπτε χωρικὸς πῖλος κρύπτων ἐνελῶς τὸ πρόσωπόν του.

Τὸ παράδοξον τοῦτου θαυμαστὴν τῶν καλλονῶν τῆς φύσεως θά τον ἐξελάβανέ τις ὡς νεκρὸν, εἰάν δὲν ἔβλεπε κινουμένην ῥάβδον τινα ἐκ λεπτοκαρύας, δι' ἧς ἡ παχεῖα καὶ λευκὴ χεὶρ του τάρπτουσα τὸ ὕδωρ τοῦ πίθου ἐπέιραζε τοὺς ἐν αὐτῷ βατράχους.

Ὁ Ἐλπιδοφόρος παρατηρήσας μετὰ προσοχῆς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, τοῦ ὁποίου τὸ ἐξωτερικὸν συνεφώνει μετὰ τῆς περιγραφῆς τῆς Γαβριέλλας, καὶ βλέπων ὅτι ἐπέμενε κρύπτων τὸ πρόσωπόν του, ἐνόμισεν ὅτι ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ τὴν μυστικὴν λέξιν ἣτις ἐμελλε νὰ προσελκύσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ δυσπίστου ἐκείνου χωρικοῦ. Κύψας λοιπὸν πρὸς παρακείμενόν τινα θάμνον ἔκοψε δύο κεράσια ψιθυρίζων Ἐλπιδοφόρος.

Ἀμέσως ὁ παχὺς ἐκεῖνος ἄνθρωπος ὕψωσε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐφάνη τὸ γαλήνιον καὶ ἑταστικὸν πρόσωπόν του, ὕπερ ἰδῶν ὁ Ἐλπιδοφόρος δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ εἶπῃ ἐνδομύχως:

— Ἐννοῶ.

Ἀφ' οὗ ἐπὶ τινα ὥραν παρετήρησε τὸν Ἐλπιδοφόρον προσεκτικῶς ὁ κυνηγὸς τῶν βατράχων ἐμειδίασε πονηρῶς καὶ ἐγερθεὶς ἐκ τῆς χλόης ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκάθητο καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχεν ἀφίσει ἴχνη ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀνεξάλειπτα τῷ εἶπε.

— Ὅποτε θέλετε, κύριε.

— Εἰς τὰς προσταγὰς σας, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἐλπιδοφόρος.

Ὁ παχὺς ἐκεῖνος ὠδήγησε τὸν ὀδηγόν του πρὸς μικρὰν τινα θύραν τοῦ κήπου ἐκείνου, τῷ ἔδειξε δύο ζωηροὺς ἵππους περιμένοντας, καὶ τον παρεκάλεσε εὐγενέστατα νὰ τον βοηθήσῃ νὰ ἱππεύσῃ.

Ὁ δ' Ἐλπιδοφόρος ἐσήκωσε τὸν ὄγκον ἐκείνον διὰ τοσοῦτης δυνάμεως τῶν μυῶν, ὥστε ὁ ἄγνωστος ἐμειδίασε πάλιν εὐχαριστηθεὶς.

— Βλέπω, εἶπεν, ὅτι ἄριστον σύντροφον μοῦ ἐξέλεξαν.

— Ὅστις θεωρεῖ μεγίστην τιμὴν του, ὑπηρετῶν σας ἀπεκρίθη μετὰ σεβασμοῦ ὁ Ἐλπιδοφόρος.

— Λοιπὸν, ἐμπρός, εἶπεν ὁ παχὺς.

Ὁ Ἐλπιδοφόρος χωρὶς νὰ ἀποκριθῇ προεπορεύθη στηρίζων τὴν ἀριστεράν του ἐπὶ τῆς караβίνας του, καὶ ἔχων τὸ ξίφος πρόχειρον εἰς τὴν δεξιάν του.

Περὶ λύχνων ἀφᾶς εἰσῆλθον ἀφότεροι διὰ τοῦ χαλάσματος τοῦ τοίχου τοῦ Μουσῶ, ἡ δὲ Γρατιανὴ περιμένουσα αὐτοὺς

ἔσωθεν, τοὺς ὠδήγησεν εἰς χαριέστατον ἄντρον κείμενον εἰς τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους. Ἐκεῖ δὲ σταθεῖσα εἶπεν εἰς τὸν ἕνα.

— Ἀπ' ἐδῶ, κύριε.

Εἰς δὲ τὸν ἕτερον.

— Σεῖς δὲ, κύριε, εἰς αὐτὴν τὴν θύραν, καὶ προσοχὴ πολλή!

Δ'.

Τὰ λουτρά τῆς Γαβριέλλας.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους τοῦ Μουσῶ, ἐντὸς κοιλάδος περικυκλωμένης ἀμφιθεατρικῶς ὑπὸ καστανῶν πλατάνων, καὶ δρυῶν, ἠνοίγετο ἄντρον ἐκ βράχων κεκαλυμμένων ὑπὸ βρύων τῆς ὁποίας Αἰκατερίνη ἢ τῶν Μεδίκων εἶχε μετακομίσει ἐκ Φονταϊνεβλῶ πολλά χρήματα δαπανήσασα, καὶ οἷτινες στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ ἀμφιθεάτρου ἐχρησίμευον ὡς ἀποχωρητήριον τῆς νύμφης τοῦ Μουσῶ.

Ἴνα δὲ πεζότερον ὀμιλήσωμεν, τὰ ὕδατα παρακειμένου ρύακος, χλιαινόμενα ὑπὸ τοῦ ἡλίου, μεταξὺ καλάμων, ἐκρημνίζοντο ἐντὸς τοῦ ἄντρου ἔνθα τὰ περιέμενε δεξαμενὴ εὐρύτερα καὶ βαθυτέρα. Ἐκεῖ ὑπὸ τὸν θόλον ὅστις ἐκοσμοῦτο ὑπὸ κισσῶν καὶ ἀγρίων ἀνθέων, ἡ Γαβριέλλα ἐρχομένη κατὰ τὰς καυστικὰς ἡμέρας τοῦ θέρους ἐδροσίζετο καὶ ἀνεπαύετο. Πλειστάκις ὡς ἡ Ἄρτεμις φρουρουμένη ὑπὸ τῶν νυμφῶν τῆς, ἐλούσθη ἐν τῇ δεξαμενῇ, τῆς ὁποίας ἡ ἄμμος ἦτο λεία καὶ μαλακὴ ὡς βελουδον· ἔπειτα δὲ εἶτε ἵνα ἀποφύγη, μετὰ τὸ λουτρόν τῆς, περιέργου τινὸς ἐπίσκεψιν ἐν τῷ δάσει, εἶτε ἵνα ἀνεύρη ταχύτερον τὴν θερμότητα καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς ἀόρατος, διὰ στοᾶς τινὸς ὑπὸ τοῦ ἀμφιθεάτρου ἐσκαμένης, ἣτις, διὰ θύρας τῆς ὁποίας τὴν κλεῖδα εἶχε μόνον ὁ βασιλεὺς, ἔληγεν εἰς τὸ ἄντρον τῶν λουτρῶν, ἀρχομένη ἀπὸ παρακειμένης τινὸς μεγάλης δεινροστοιχίας.

Τὸ ἄντρον τοῦτο, καλλωπισθὲν εἶτε

ἀσχημισθὲν — ὅπως θέλετε — ὑπὸ μαρμάρων καὶ ἀρχιτεκτονικῶν κοσμημάτων, σήμερον ἤδη κατερειπωμένον, ὀνομάζεται εἰσέτι Λουτρά τῆς Γαβριέλλας.

Τὸ ἄντρον ἐκεῖνο ἐσχημάτιζε μεγάλην καὶ ὑψηλὴν ὠοειδῆ αἶθουσαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἠνοίγετο ἡ κρυφία θύρα, ἣν ἀνωτέρω περιεγράψαμεν. Πρὸ τῆς αἶθουσης ταύτης ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ δάσους, ἐξεῖχε εἶδος τι προφυλαίων, σχήματος S, τοῦ ὁποίου ἡ καμπὴ ἀπεκώλυε πάντα ἀδιάκριτον τοῦ νὰ ἴδῃ τὸ ἐνδότερον τοῦ ἄντρου, ἢ νὰκούσῃ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τῶν ἐν αὐτῷ ὀμιλοῦντων.

Τοιοῦτον ὄντος τοῦ σοφοῦ ἐκείνου συνδυασμοῦ τῆς ἀκουστικῆς καὶ ὀπτικῆς, ἡ Ἄρτεμις ἐν τῷ λουτρῷ τῆς βεβουλισμένη δὲν ἐφοβεῖτο μήπως τὴν καταλάβῃ αἴφνης Ἀκταίων τις, ἢ τὴν ἴδῃ ὁ σκοπὸς ὅστις ἐφρούρει πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν προφυλαίων.

Τοιαύτη ἦτο ἡ θέσις τοῦ Ἐλπιδοφόρου ὅτε ἐτέθη ὡς σκοπὸς ὑπὸ τῆς Γρατιανῆς ἐν τῇ σκιᾷ τῶν βράχων, ὀπισθεν τῶν ὁποίων εἶχεν εἰσδύσει ὁ ἄγνωστος.

Τὰ ἐκτὸς τοῦ ἄντρου ἐφωτίζοντο ἐλαφρὰ διὰ λαμπάδων ἐκκηροῦ εὐώδους, τὴν φλόγα τῶν ὁποίων οὐδ' ἡ παραμικρὰ πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἔσειε. Τὴν δὲ αἶθουσαν ἐκόσμουσαν καθίσματα καὶ μία τράπεζα. Ἐντὸς δὲ τοῦ διαυγοῦς ὕδατος τῆς δεξαμενῆς ἐφαίνοντο πλέουσαι φιάλαι μὲ μακρὸν καὶ λεπτὸν λαιμὸν, μέλλουσαι νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὸ ἐσπερινὸν δεῖπνον, ἐν ᾧ ὀπωρικὰ ὠραιότατα εἰς σκιερὰν τινα γωνίαν τοποθετημένα ἐν εἴδει πυραμίδος ἐντὸς κανίστρου, ἀνέδιδον εὐωδίαν μεθυστικὴν.

Ἡ Γρατιανὴ ἀνυψώσασα μακρὸν πλέγμα κισσοῦ, ὅστις ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν βράχων ἐκρέματο ὡς παραπέτασμα ἐλαφρὰ σαλευόμενον, εἰσήγαγε τὸν ἄγνωστον καὶ ἀπεσύρθη, ἀφήσασα τὴν κυρίαν τῆς μόνην μετὰ τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου ἀνθρώπου.

Ἡ Γαβριέλλα λευκὰ ἐνδεδυμένη ἤλθεν εἰς προὔπαντησιν τοῦ εἰσελθόντος, καὶ ἡ ὠραία ξανθὴ τῆς κόμη ἐξήστρα-

πτε πρὸ τοῦ φωτός τῶν λαμπάδων ὡς χρυσὰ σύρματα. Λαβοῦσα δὲ τὴν χεῖρα του καὶ ὀδηγοῦσα αὐτὸν μέχρι τοῦ καθίσματος τῷ εἶπε·

— Καλῶς ἦλθετε, κύριε δούξ, καὶ συγχωρήσατέ μοι διότι σᾶς ὑποδέχομαι εἰς μέρος τόσῳ μυθολογικόν, ἀλλ' ἔχω ἐξ ἀκοῆς ὅτι οἱ ἔξοχοι στρατηγοὶ εὐχαριστοῦνται εἰς τ' ἀνοικτὰ μέρη, ἵνα κινῶνται ἐλευθερώτερον. Ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην νὰ κλείσω τὰν θυρὰν Μαγὲν ἵνα τὸν ἔχω εἰς τὰς χεῖρας μου.

Ὁ Μαγὲν—διότι αὐτὸς ἦτο—ἀπεκρίθη εἰς τοὺς περιποιητικούς τούτους λόγους μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ χάριτος, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τῷ ἀκάθεκτον τῆς Γαβριέλλας μεῖδιμα.

— Βλέπετε, κυρία, εἶπεν ἔπειτα, ὅτι δὲν φοβοῦμαι παραδιδόμενος εἰς τὰς χεῖράς σας, καὶ ὑπὸ τοὺς βράχους τούτους καὶ ὁ μᾶλλον φιλοπόλεμος θὰ συνελαμβάνετο εὐκολώτατα, ὡς πτηνὸν εἰσελθόν ἐντὸς κλωβίου, μάλιστα δὲ ὅταν τὴν θύραν φρουρῆ σύντροφος ὡς ἐκείνον ὃν μοι ἐπέμψατε,—Ἡρακλῆς ἔχων κεφαλὴν Ἀδώνιδος.

Ἡ Γαβριέλλα αἰσθανθεῖσα ὅτι ἠρρυθρία, προσέφερε κάθισμα εἰς τὸν Μαγὲν καὶ ἐκάθισε καὶ αὐτή.

— Κύριε, τῷ εἶπεν, ἰδῶ εἴσθε πολὺ μᾶλλον ἐξησφαλισμένος ἢ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στρατεύματός σας. Ὁ βασιλεὺς εἶνε ἐν Παρισίοις· οὐδὲ ἐν ξίφος ἔχω ἐδῶ εἰς ὅλον τὸ Μονσῶ, ἢ δὲ διαβεβαίωσίς μου σᾶς ἐγγυᾶται ἀσφάλειαν καὶ ἐλευθερίαν. Ὡς πρὸς τὸν ὀδηγὸν δὲ ὅστις σᾶς ὠδήγησεν ἐνταῦθα, ἂν ὑπῆρχεν ἐν τῇ Γαλλίᾳ τιμιώτερος καὶ γενναιότερος εὐγενῆς θά τον ἐξέλεγον ἵνα σας συνοδεύσῃ καὶ προστατεύσῃ κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην τὴν ὁποίαν εὐηρεστήθητε νὰ ἀναλάβητε καὶ τῆς ὁποίας εἰξεύρω νὰ ἐκτιμήσω τὴν γενναίαν ἐμπιστοσύνην.

— Μ' εἶχετε δώσει ὑμεῖς τὸ παράδειγμα κυρία, ὅτε ἦλθετε εἰς ἐπίσκεψίν μου, πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, εἰς Φερτέ Σουζουὰρ ἐνθα ἐκρυπτόμην καὶ ἐνθα ἐν ᾧ ἠδύνασθε νὰ με καταλάβητε, ἐνεπιστεύθητε εἰς τὴν τιμιότητά μου. Οὕτω

πῶς ἔπαυσαν αἱ πολλαὶ συνεντεύξεις. Λοιπὸν ὀφείλω καὶ ἐγὼ νὰ σας ἀντιπληρώσω.

— Ἀ! κύριε! εὐχαρίστως ἤθελον δώσει καὶ τὸ αἷμά μου ἵνα ἴδω συμφιλιωμένους δύο πρίγκηπας, εἰς τῶν ὁποίων τὰς χεῖρας κεῖται ἡ εὐτυχία τῆς Γαβριέλλας.

— Τοῦτο, κυρία μου, δὲν ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ μόνου, εἶπεν ὁ Μαγὲν. Ὁ βασιλεὺς μὲ μισεῖ.

— Ἀπατᾶσθε, ἀνέκραξε ζωηρῶς ἡ Γαβριέλλα. Ὁ βασιλεὺς σᾶς φοβεῖται. Ἐτελείωσε.

Ἡ κολακεία αὕτη ἐφώτισε τὸ μέτωπον τοῦ δουκός.

— Ἄν ἦνε τοῦτο ἀληθές, εἶπε, τὰ πάντα συμβιβάζονται. Ἄλλ' ἡ εὐγένειά σας δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ διῶ τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν λύσσαν δι' ἧς με πολεμοῦσι.

— Κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Γαβριέλλα, ἂν ἠδυνάμην χωρὶς νὰ σας λυπήσω νὰ σας ἀναφέρω ἐν ὄνομα ἐκ τῆς οἰκογενείας σας... ἐν ὄνομα διὰ τὸ ὅποιον αὕτη πενθεῖ ἀκόμη...

— Τὴν ἀδελφήν μου... ἐψιθύρισε ὁ Μαγὲν.

— Μάλιστα, κύριε... τὴν κυρίαν Μομπανσιέ. Ἐξ ὅλης τῆς οἰκογενείας σας αὕτη μόνη εἶνε ἀξία τοῦ μίσους τοῦ βασιλέως.

Ὁ Μαγὼν ἐσιώπα.

— Οὐδεὶς ἀγνοεῖ, ἐξηκολούθησεν ἡ χαριεστάτη διπλωμάτις, πόσον ὁ βασιλεὺς εἶνε ἀγαθὸς καὶ ἔτοιμος εἰς τὸ νὰ λησμονῇ τὰς ἐναντίον του προσβολάς.

— Ἐν τούτοις στρατολογεῖ ἐκείνος, καὶ ἀντὶ νὰ φήσῃ τὸν πόλεμον βαθμηδὸν νὰ καταπέσῃ, προετοιμάζεται νὰ φανίσῃ καὶ τὸ τελευταῖον μου καταφύγιον.

— Δὲν εἴσθε ἐξ ἐκείνων τῶν ἀντιπάλων εἰς τοὺς ὁποίους δύναται τις νὰ κάμῃ συγκατάβασιν.

— Ἄν εἰξεύρατε, κυρία, πόσον ἐβαρύνθη τὰς ἐριδας ταύτας, εἶπεν ὁ δούξ σπογγίζων τὸ μέτωπόν του, ἐξ αὐτῶν ἔρρεεν ὁ ἰδρῶς, καὶ τοι ἦτο νύξ καὶ τὸ